

A watercolor illustration of a European town, likely a cathedral city, situated along a river. The buildings are rendered in warm, earthy tones of ochre, terracotta, and brown, with dark shutters on the windows. A prominent feature is a tall, slender tower with a spire, possibly a church or cathedral tower. The sky is a mix of soft purples and pinks, suggesting a dawn or dusk setting. The water in the foreground reflects the buildings and the sky. The overall style is soft and painterly.

BETTY NEELS

Abiellumine Maryga

Betty Neels
Marrying Mary
1996

Kõik selle raamatu kopeerimise ja igal moel levitamise õigused kuuluvad Harlequin Books S.A.-le. See raamat on välja antud kokkuleppel Harlequin Books S.A.-ga.

Kaane kujundus pärineb Harlequin Books S.A.-lt ja kõik selle levitamise õigused on seadusega kaitstud.

See teos on väljamõeldis. Selles esinevad nimed, tegelaskujud, paigad ja sündmused on kas autori kujutluse vili või väljamõeldis. Mis tahes sarnasus tegelike elus või surnud isikute, äriettevõtete, sündmuste või paikadega on täiesti juhuslik.

Toimetanud Evelin Piip
Korrektor Inna Viires

© 1996 by Betty Neels
© 2015 Kirjastus ERSEN

Sellel raamatul olevad kaubamärgid kuuluvad firmale Harlequin Enterprises Limited või selle tütarfirmadele ja teised firmad kasutavad neid litsentsi alusel.

M10301115
ISBN 978-9949-25-824-6

Kõik kirjastuse ERSEN raamatud ja e-raamatud on saadaval veebipoest **www.ersen.ee**.

Esimene peatükk

Mary Pagett, kes energiliselt voodit üles tegi, laulis kõva häälega. Mitte seetõttu, et ta oleks olnud õnnelik, vaid et oma nõrdimust maha suruda. Sest ta isa, meeldiv inimene, kes elas omas maailmas, oli kutsunud vanatädi Thirza pärast haigust nende juurde kosuma. See kohatu lahkuseavaldus oli kaasa toonud üksjagu ebamugavusi, millega tuli nüüd hakkama saada.

Kõigepealt proua Blackett, nende igapäevane passija, kes kannatas püsiva halva tuju all ning pidi nüüd koorima rohkem kartuleid ja puhastama rohkem porgandeid, räakimata lisatööst – külalise toa tolmuimejaga puhastamisest. Ja härra Archer, küla lihunik, väljendab kindlasti oma solvumist, sest temalt ei tellita enam vorsti ega liha, kuna vanatädi Thirza oli taimetoitlane ja raha kokkuhoidmise huvides pidid teised pereliikmed samuti taimetoitlased olema.

Ja ta ema – Mary hääl kerkis paari detsibelli võrra – armastusväärne kunstiandega daam, kes oli jõulukaartide kujundamisega välja teeninud aiamajakese, kus ta veetis

pärast hommikusööki kogu oma aja, ilmudes vaid sööma. Ning viimasena Polly, ta noorem õde, kes oli innukas, ehkki mitte väga täpne plokklöödimängija; ta armastav perekond talus seda lärmi, millega aga vanatädi Thirza ei pruugi nõustuda...

Mary lõpetas voodi tegemise, heitis pilgu kõrge laega toa üsna raskele mööblile ning vanaaegsele tapeedile ja puupõrandale, mis oli kasinalt kaetud vanade vaipadega, ning lootis, et suurtest vastastikku olevatest tõstandakendest puhuv tõmbetuul pole ta vanale sugulasele liig mis liig.

Maja – Victoria-aegne rektoraat, mis oli ehitatud suure perega kirikhärrale – polnud väga vana. See oli mõne aasta tühjana seisnud ning seejärel oli Mary isa selle ära ostnud, sest see oli olnud müügis madala hinnaga. Ent isa, kelle pea hõljus pilvedes, polnud märganud maja tubade suurust, mis tegi kütmise üpris lootusetuks, ega teenijate puudumist ega ka mitte seda, et tohututele kaminatele kuluv süsi tekitas majapidamise rahakotti augu, kust raha pidevalt välja voolas – samuti polnud ta arvesse võtnud gaasi- ja elektrikulu suurust.

Isal oli oma kabinet, kus ta töötas raamatu kallal, ning Mary palved, et keegi torud ära puhastaks, ukсед üle värviks ja katusekiivid tagasi paneks, olid justkui kurtidele kõrvadele.

Isa on armas inimene, mõtles Mary, aga ebapraktiline. Ta oli pühendunud oma naisele ja lastele, aga see polnud tal kunagi seganud perekonnapea kohustusi kellelegi teisele üle andmast, ja et Mary oli mugavalt käeulatuses, siis just talle.

See oli juhtunud järk-järgult; Mary oli kooli lõpetanud lootusega ülikooli minna, aga ta ema oli olnud haige ja kaks venda elasid kodus. Keegi pidi neid toitma ja nende järele vaatama – ning Polly oli veel väike. Emal läks tervis paremaks, poisid läksid Cambridge'i, aga mitte keegi ei arvanud, et Mary tahaks ehk midagi muud teha kui kodus olla ja nende kõigi eest hoolitseda. Ta oli jäänud koju üpris hea meelega, sest olenemata selle kulunud vana maja miinustest armastas ta seda, talle meeldis toitu valmistada ja isegi teatud määral majapidamistöid teha.

Niisiis olid aastad kiiresti mööda lipsanud ja seal ta nüüd oli, kakskümmend neli aastat vana, pikka kasvu ja hea kehaehitusega tüdruk, kellel oli armas nägu, tohutu suured pruunid silmad ja külluslikult kastanikarva juukseid, ning ta nägu oli veelgi huvitavam nina tõttu, mis oli lühike ja nõpsis. Muidugi meeldis ta oma tutvusringkonnale meestele, teda imetleti ja kaks meest olid soovinud temaga abielluda. Mary oli viisakalt keeldunud ja nad olid jäänud headeks sõpradeks – ta oli olnud nende pulmades pruutneitsi ning nende laste ristiema.

Ja oli veel muidugi Arthur, keda ta oli tundnud juba aastaid – väarikas noormees, kes võttis endastmõistetavalt, et Mary kunagi temaga abiellub, ja Mary oligi seda võimalust aeg-ajalt kaalunud. Arthurist saaks suurepärase abiikaasa – truu ja lahke, ehkki pisut kamandav. Mees oli ka priskevõitu ja Mary mõtles, milline ta küll kümne aasta pärast välja näeks.

Pealegi polnud Maryl mingit kavatsust kellegagi lähemal ajal abielluda. Poisid olid kodust ära, aga Polly oli kolm-

teist – liiga noor, et jätta ta hoolitsema armastava, ent pilvedes hõljuva ema ja hajameelse isa eest. Kusagil ta aju-sopis oli ähmane soov, et juhtuks midagi põnevat – midagi nii põnevat ja pakilist, et ta proosalised plaanid tükkideks puruneksid...

Ainult vanatädi Thirza pidi tulema, ja tema polnud ei põnev ega pakiline, vaid pahur vana naine, kes tegi alati nii, nagu tema tahtis.

Mary läks alla kööki ja rääkis uudiseid proua Blackettile, kes parajasti liiga märja mopiga põrandat pesi. Proua Blackett tegi piisavalt pika pausi, et kulmu kortsutada ja raevukalt toriseda, nii et hambaproteesid kohalt nihkusid.

„Nagu oleks veel vähe tööd. Ja ärge lootkegi, et ma teeksin rohkem, kui ma juba teen.” Ta turtsatas ärritunud ja loksutas vett põrandale.

Mary astus loikudest mööda ja tegi rahustavat häält. „Kui olete põrandapesemise lõpetanud,” ütles ta reipalt, „siis joome tassikese teed. Ma ei oota, et te teeksite midagi rohkem kui praegu, proua Blackett, ja tõenäoliselt veedab vanatädi Thirza suure osa ajast puhates.”

Vanaprouat tundes ta seda küll hästi ei uskunud, aga proua Blackett ei pidanud seda teadma. Proua Blackett, keda kange tee ja suur tükk kooki olid rahustanud ning kellel tuli meelde oma kõige noorema poja Horace'i viimane koerustükk, pakkus, et võib ju natuke lisatööd teha. „Ma jään lõunaajaks ja teen paar tundi õhtupoolikul – teisi-päeval või kolmapäeval.”

Mary võttis pakkumise tänulikult vastu. „See oleks ainult nädalaks-paariks, proua Blackett.”

„Kust ta siis tuleb?”

„Ta on praegu St. Justinis. Ta majapidaja viib ta riided haiglasse ja haiglaauto toob ta siia.” Mary ohkas vaikselt. „Homme.”

„Teil läheb rohkem kartuleid vaja,” ütles proua Blackett. „Kas lähen toon ühe ilusa singitüki?”

„Noh, ma kardan, et proua Winton on taimetoitlane...”

„Mulle nad ei meeldi,” ütles proua Blackett süngelt.

Maryle ei meeldinud nad samuti, ehkki nende vaated olid talle sümpaatsed.

Ta võttis ukse tagant konksu otsast korvi ning läks aeda ube, porgandeid ja spinatit tooma. Taevale tänu, et oli suvi ja ta väike köögiaed oli täies elujõus, ehkki ta pidi poodi minema ja veel aedvilju tooma, samuti ube, läätsi ja spagette. Ta lootis, et vanatädi Thirzale need maitsevad, ehkki kahtles, kas kellelegi teisele samuti.

Enne kui Mary majja tagasi läks, ta peatus ja vaatas ringi. Maja oli Hampstead Heathi serval, Golders Greenile üsna lähedal, ja aiast avanes kena vaade, mida ta nüüd imetlema jäi. *Oleks tore veeta kogu päev maal*, mõtles ta, meenutades lapsepõlve, mille ta veetis suures sopilises majas Gloucestershire'is.

Nad oleks võinud siiani seal elada, aga isa pidi olema lähemal Briti muuseumile, et saaks oma uurimistööd teha, ja ema oli tahtnud olla kontaktis agendiga, kes müüs ta kaarte. Polly polnud veel sündinud ja poistele, kes olid niikuinii internaadis, see eriti midagi ei tähendanud, aga Maryl läks mõni aeg uue kooliga kohanemiseks ja uute sõprade leidmiseks.